

TRÄHÄRKE

1980

Nr. 7

21. JUULIL ON MEIE KODUVABARIIGI, EESTI NÕUKOGUDE SOTSIALISTLIKU VABARIIGI 40. AASTAPÄEV

«Laulupidu» — joonistanud TIIA TOOMSALU Tallinna Mererajooni Pioneeri Majast.

© EKP Keskkomitee Kirjastus

MINU SÖNNIMAA

Eestis on palju ilusaid paiku. Olen käinud mitmes linnas, mis minule meeldisid. Viljandis meeldisid varemed ja järv, kus sõideti paatidega. Kiviõli tuhamäed olid võimsad, just nagu päris mäed. Ka Tartu on ilus linn koos Emajõe ja sildadega. Ülikoolihoone on vana ja huvitav, ehk saan veel isegi kord seal õppima. Tallinn on mulle armas, sest ma elan siin.

HANNES KELLER,
Tallinna 7. Keskkooli
11b klassi õpilane

KÕIGE ARMSAM PAIK

Kodu on see koht, mis teeb südame soojaks. Kogu tahan ma alati minna. Siis, kui ma rõõmus olen, lähen jooksuga. Kui on halvasti läinud, siis lähen aeglasemalt. Kui olen koju jõudnud, siis on jälle lahe olla. Kodus on ema rõõmsad silmad ja isa tugevad käed. Kodu on kõige armsam paik ühe lapse jaoks.

KÄTLIN MARIPUU,
Tallinna 7. Keskkooli
11b klassi õpilane

MULLE MEELDIB MAAL

Elan linnas. Kuid maaelu meeldib mulle rohkem. Küllastan tihti vanaema, kes elab Võrumaal. Ümbruses on seal väga ilus loodus. Tihti näen seal metsloomi. Abistan vanaema kodustes töödes. Vanaemaga kõnelen võru keeles. Isa naljatab, et tütar valdab kolme keelt — eesti, vene ja võru keelt. Vanaema ootab talviseid ja suviseid vaheaegu, siis oleme kõik teda abistamas ja rõõmustamas.

LIIA NUTT,
Tartu 1. Keskkooli
1b klassi õpilane

«Vigrid merel» — joonistanud
MAREK VARBLANE Järvakandi
Keskoolist.

«Ehitatakse» — joonistanud
KRISTJAN SIMSON Tallinna
46. Keskoolist.

MINU VANAEMA

ÜHE VÄIKSE SAARE PEAL,
MU VANAEMA ELAB SEAL.
SELLE SAARE NIMI MUHU,
SAARE RANDA LAINE UHUB.

VANAEMA MAJA SAAREL,
PÄRIS, PÄRIS MERE ÄÄREL.
SEAL TAL VISSI, LAMBATALL.
TALLEL VILL ON VALGE-HALL.

KÜLMAL TALVEÕHTUL TEMA
ISTUB VAIKSELT, PRILLID NINAL.
KOOB MUL SOKID, KOOB MUL
KINDAD,
HELLALT HOIAB ALATI MIND TA.

AARNE LEIT,
Türi Keskkooli
III d klassi õpilane

MINU KODU

Minu kodu on armas, minu kodu on hea! Oma kodust ma tõesti paremat ei tea. Seal on kõik, ema ja isa, vankrist kostab väikevenna kisa. Kellele ei meeldiks oma kodu! Mis sellest, kui ema vahest kärab ja isa ka. Ikkagi on see ju minu kodu ja sellest paremat olla ei saa!

MARGE TOHVRE,
Tallinna 24. Keskkooli
IIIa klassi õpilane

KODUAED

Küll on hea, et minu kodu on maal. Minu koduaed on suvel täis lilledõhna. Seal lendavad mesilased õietelt õiele ja korjavad õietolmu.

Aias on nii tore, et mind kohe kutsub tööd tegema. Mulle meeldib koos vanaemaga lillepeenarde eest hoolitseda. Eriti rõõmus olen, kui lilled puhkevad õide ja täidavad aia imeilise lõhnaga. Minu koduaed on lillederohke. Siin kasvab roose, tulpe, nartsisse ja pojenge. Alati leian ma siit õiekese oma emale, sõbrale, pinginaabrile.

ENE VANA,
Kauksi 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

«Karjas» — joonistanud
LUIGE KELDER Savernast.

PAI LAPS

MA JUTUSTAN LAPSEST, KES OLII NII PAI
 JA MIS SELLEST PAIST SIIS ÜKSKORD SAI.
 SEE LAPS MITTE IIAL EI VAIELNUD VASTU,
 TA AINULT KIKIVARVASTEL ASTUS,
 JA ÜLELIIA EI PÄRINUD
 EGA PLIIATSIOTSA EI NÄRINUD.
 SEE LAPS MITTE IIAL EI RÖÖKINUD
 EGA ENDAST VÄIKSEMAID NÖÖKINUD.

SEE LAPS RÄÄKIS AINULT SOSINAL,
 TA SAIAS EI NOOLINUD ROSINAID.
 EI OLNUD TA KUNAGI SUURTEL JALUS,
 TA MUUDKUI VABANDAS, TÄNAS JA PALUS.
 TA PÄEV NAGU KELLAVÄRK TIKSUS,
 TA TEGI TUNNIS KUUSKÜMMEND NIKSU.

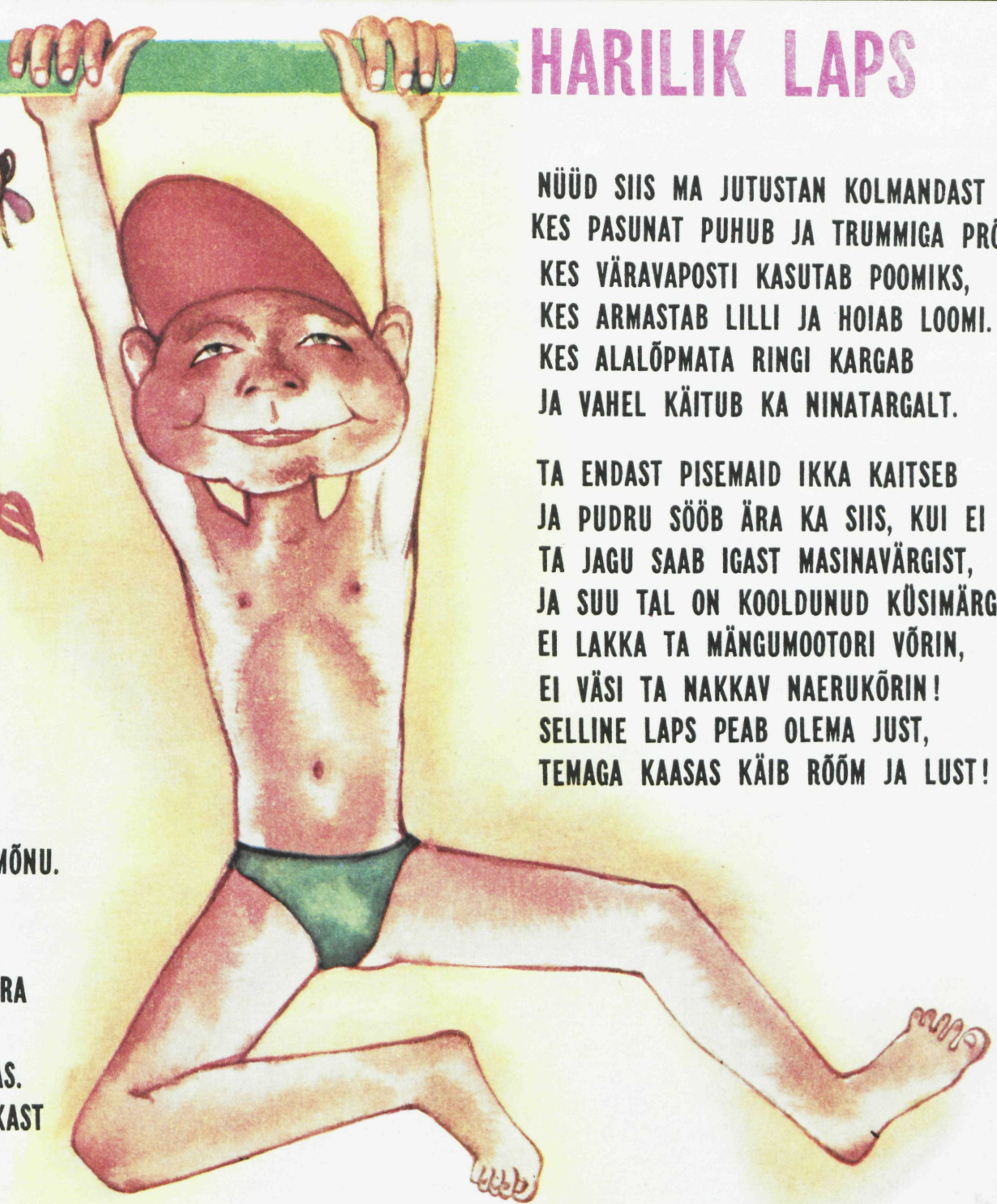
TA OLII KÕIKIDEST KÕIGE PAIM.
 JA ON SEE ÕIGUS VÕI ON SEE LAIM,
 KUID KUULSIN, ET TA SULAS KUI VÕI
 JA KIISU LÕPUKS TA ÄRA SÕI.

PAHUR LAPS

ÜKS TEINE LAPS AGA OLI PAHUR,
TA MILLEGAGI EI OLNUD RAHUL.
SEE LAPS EI OSANUD ILUSAID SÕNU
JA VÄIKSEMAID NÕELATES TUNDIS TA MÕNU.
KÕIK MÄNGUASJAD TA KATKI TEGI
JA LIIVAKINDLUSED POMMITAS SEGI.
EI KUULANUD SÕNA TA MITTE ÜKS TERA
JA TORKAS KÕIKI KUI OKASKERA.
OH, ÜLDSE, SEE LAPS OLI PÄRIS HUKAS.
SIIS JÄRSKU ÜKS ONU VÕTTIS TAL TUKAST
NING JALAD EES LILLEPOTTI TA PISTIS
JA PAHURA LAPSE KAKTUSEKS RISTIS.

HARILIK LAPS

NÜÜD SIIS MA JUTUSTAN KOLMANDAST JÕMMIST,
KES PASUNAT PUHUB JA TRUMMIGA PRÖMMIB.
KES VÄRAVAPOSTI KASUTAB POOMIKS,
KES ARMASTAB LILLI JA HOIAB LOOMI.
KES ALALÕPMATA RINGI KARGAB
JA VAHEL KÄITUB KA NINATARGALT.

TA ENDAST PISEMAID IKKA KAITSEB
JA PUDRU SÖÖB ÄRA KA SIIS, KUI EI MAITSE.
TA JAGU SAAB IGAST MASINAVÄRGIST,
JA SUU TAL ON KOOLDUNUD KÜSIMÄRGIKS.
EI LAKKA TA MÄNGUMOOTORI VÖRIN,
EI VÄSI TA NAKKAV NAERUKÖRIN!
SELLINE LAPS PEAB OLEMA JUST,
TEMAGA KAASAS KÄIB RÕÕM JA LUST!

Seitsmepenikoormasaapad läksid rändama. Iga sammuga jõudsid nad seitse penikoormat edasi ja astusid peatumata järgmise sammu. Neil ei olnud aega puhata. Mida rohkem maad läbi kõnnid, seda rohkem näed. Seitsmepenikoormasaapad tahtsid palju näha, et kodus ka teistele midagi pajatada oleks. Kindlasti polnud keegi teine nii kaugel käinud.

Seitsmepenikoormasaapad kõndisid ilmatu pika maa maha. Kui parema jala saabas äkki sügavasse metsa jõudis, hüüdis ta vasaku jala saapale:

«Kas keerame õige ümber! Hakkab juba pimedaks minema.»

«Lõuna alles käes,» vastas vasaku jala saabas, kes metsaserval keskpäevase päikese käes lõõtsutas. «Aga lähme pealegi tagasi, muidu puhub tuul jäljed ära ja me ei oska koju minna.»

Saapad keerasid ninad ümber ja alustasid tagasiteed. Öhtuks jõudsid nad koju. Trepil kohtasid seitsmepenikoormasaapad kahte kollast kingakest. Need olid nii tillukesed ja tatsusid edasi nii saamatult, et ajasid saabastele vägisi naeru peale.

«Kust siis teie, vennikesed, tulete!» küsisid seitsmepenikoormasaapad. «Meie käisime rändamas,» kostsid kollased kingad rõõmsalt. «Käisime suure vee ääres. Seal suples üks varblane, vesi ulatus talle üle pea. Kastisime ennast ka kergelt märjaks.

Kas teie nägite varblast!»

Seitsmepenikoormasaapad olid suure vee juurde jõudnud küll, aga nemad astusid sellest ühe sammuga üle, ei märganud nad varblast ega valaskala.

«Siis ajasime juttu teoga, kes teise kohta kolis,» ütlesid kollased kingad. «Ta viis oma maja ka kohe kaasa.»

«Ega ta viimati meie eest põgenenud!» arutasid saapad. «Ei juhtunud

teie kohtama.»

«Me nägime veel palju huvitavat,» seletasid kollased kingad edasi. «Mesilane oli kibuvitsaõie sisse ära eksinud, ei saanud välja ja nuttis. Tuul puhus liivaterasid ühest kohast teise. Rohukõrred kiikusid... Aga mida teie nägite, te käisite nii kaugel!»

«Meie nägime...» alustasid seitsmepenikoormasaapad teineteise poole kõõritades. «Meie nägime...

noh, seda suurt vett, millest me juba rääkisime. Astusime veest kohe üle. Siis tuli palju kollast liiva. Astusime üle! Edasi oli roheline võsa. Ikka üle! Siis mets. Metsas oli pime, sealt keerasime tagasi. Ei näinudki midagi erilist.»

«Meie läheme homme veel kaugemale,» ütlesid kollased kingad.

«Läheme varblase lombist veel edasi, kohe kartulivagudeni välja. Siis öhtul räägime.»

RÄNNU- TEED

Illustreerinud ELLE TIKERPÄE

TÄNURÕNGAS

ELAR KUUS

Kord kuulsin õues ägedat sädinat. Välja tõtates leidsin: pesuköögi müüri küljest oli pääsupesa alla kukkunud. Pesaomanikud hädaldasid ringi. Maas pesakildude vahel piikusid nende neli pojukest.

Saabus hulk teisi pääsukesti õnnetuid haletsema ja kaastunnet avaldama. Kogunes ka summ majaanikke, nii vanu kui noori. Kõigil süda valu täis. Naaberkorterist Tõrukese-tädi korjas sulitud maimukesed oma kondisesse kämblasse, küsis:

«Vahest meie lapsed võtavad linnulapsed endi hooldada — või vai!» Kohe sirutus mitu kätt tema poole. Kuid priske Priidumammi kõrvalmajast hoiatas:

«Pääsunääpsud vajavad iga päev vähemalt paarsada kärbest. Kas inimene oma päntjalgadel nii palju püüda jõuab! Pigem tipime tillukesed teistesse pesadesse. Küll nad seal vastu võetakse.»

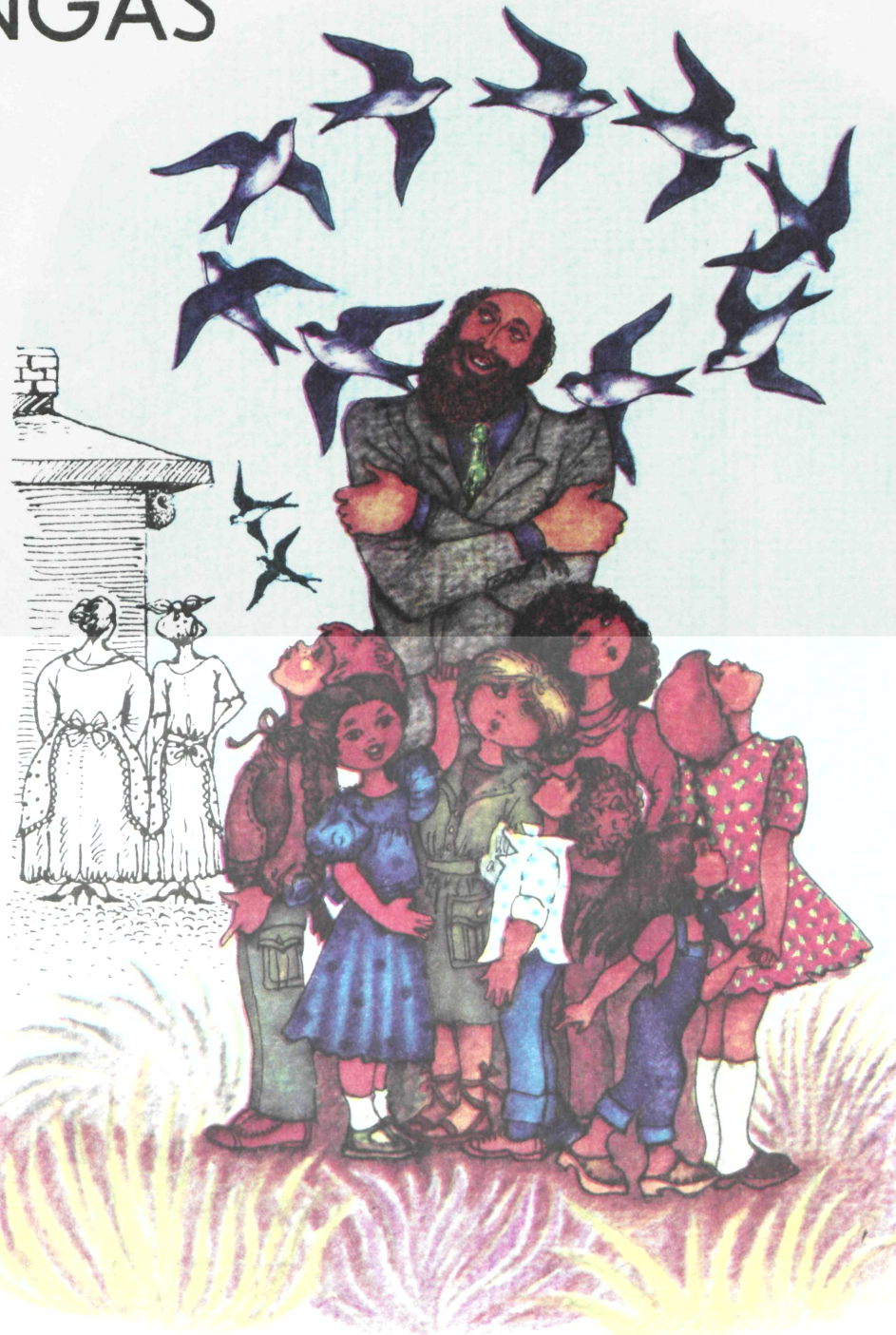
Ettepanek paistis mõistlik. Samas vaidles väike Maara keldrikorruselt: «Ei! Nõnda ei tohi. Sest siis jääksid pisipääsude isa-ema lasteta ja nutaksid.»

«Nutaksid jah,» toefasin mina Maarat. Minu meelest rääkis see tüdruk alati õigust. Tal olid ju kenad roosad põsed ja kaks pikka patsi.

Ainult mis siis teha! Meie nõu oli üsna lõpukorral, kui üle õue lonkis Luukas, morn habemik. Kuna ta üha vaikis ja vihaselt enda ette põrnitses, hoidus rahvas tast eemale. Seekord pidas Tõrukese-tädi ta silski kinni:

«Meil on pääsupesa puru... Või vai!»

Olime kindlad, et mees üksnes mõ-

matab ja edasi kõmbib. Kuid tema seisatas, imestas:

«Tooho tükk, kas siis me linnas neid linde kah elab!»

Ta tõstis pea üles — vist paljude aastate takka esimest korda — ja nägi pääsukesti. Meie omalt poolt silmasime ta habeme all lipsu. Ja veider: lips julgustas meid. Astusime talle lähemale.

«Eks meisterdame neile uue pesa,» arvas tema.

«Kas suudad!»

«Tooho! Olen elus hullemaid tükke feinud... Tooge saue ning redel.» Eidekesed tatsasid redelit otsima. Maara — ja mina muidugi temaga — vadisime uusehitusele. Savi seal parasjagu polnud, anti tuututäis pahtlipulbrit.

Luukas küll vangutas pulbri peale pead, ometi segas selle veega, voolis pesa valmis. Kinnitas müürile räästa alla. Katnud põhja sulgedega, pani linnupojad sisse.

Pääsuvanemad kahtlesid: mis päserdis see on! Ent kuulnud pesast pisikeste kutset, alustasid nende toitmist.

Teised pääsud olid seni laias kaares siia-sinna saalinud.

Nüüd hakkasid nad ümber Luukase tiirutama. Kas pidasid teda kurjaks kallalekippujaks! Igatahes tekkis neist ta pea ümber tihe võru. Maara aga hüüdis:

«Oi, pääsud tegid pesameistrile tänurõnga!»

Luukas vaatas linnurõngast, muheles habemest ilmunud suuga:

«No olen mina elu jooksul tänusid saanud, siledaid ja karuseid, mitte ühte nii suurt ja ümarikku kui pääsude oma. On see alles tükk!»

Maaragi naeris ja vupsas sootu ta ligi, mina koos teiste lastega samuti. Pitsitasime end kõvasti tema vastu. Sedasi mahtusime kõik tänurõnga sisse ilusti ära.

PÄIKESEKIIRTEST SÜÜDATUD TULI

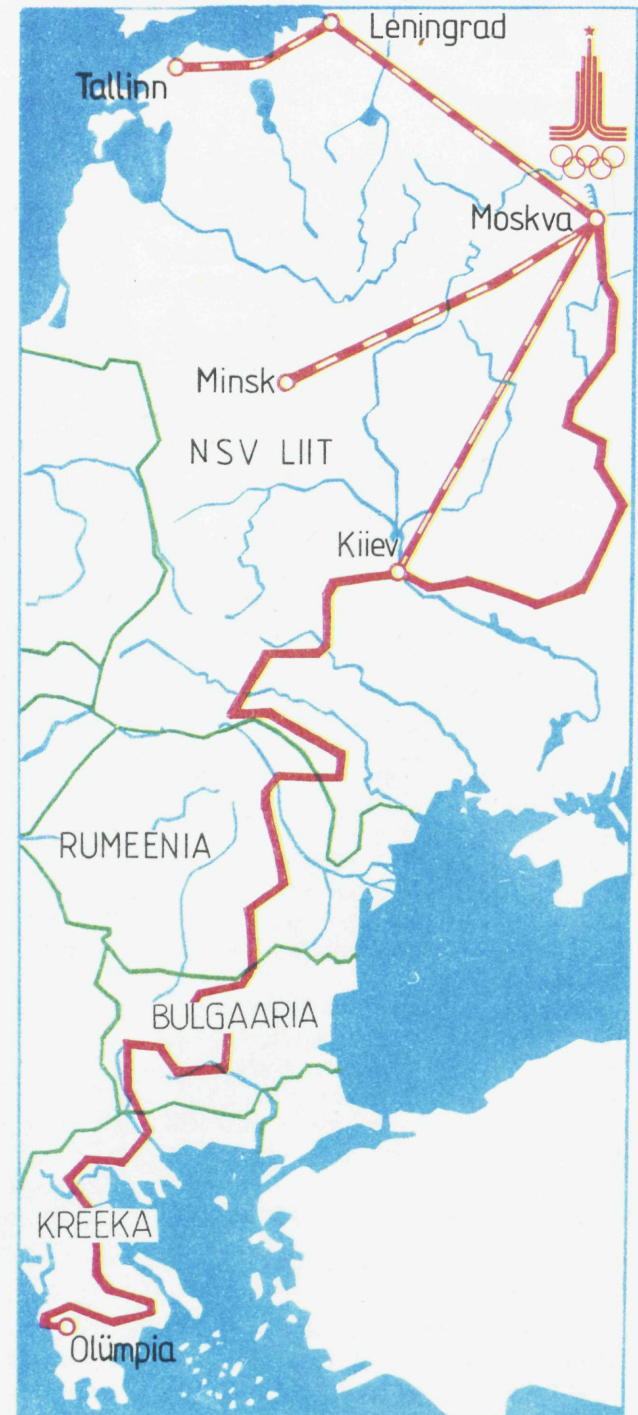
Seal, kus toimuvad olümpiamängud, põleb alati ka olümpiatuli. See on valguse, soojuse ja rahu märk. Seekord süttib maailma tähtsamate spordivõistluste püha tuli 19. juulil meie kodumaa pealinnas Moskvas.

Tule teekond algas aga kuu aega varem. Kaugel lõunas, Vahemere ääres asub Kreeka riik. Selles riigis on linn Olümpia. Seal toimusid kunagi väga-väga ammu kõige esimesed olümpiamängud. Nende mängude meenutuseks süüdatakse olümpiatuli nüüd alati just seal. Toimub see täpselt keskpäeval. Nõguspeeglile langevad päikesekiired koonduvad tuliseks kimbuks ja läidavad tõrviku.

Kuidas jõuab olümpiatuli Moskvasse? Tule toovad meie kodumaa pealinna jooksjad. See antakse edasi sportlaselt sportlasele, tõrvikust tõrvikusse. Läbida tuleb ligi viis tuhat kilomeetrit. Kreeka sportlased kandsid tule Bulgaariasse. Bulgaaria jooksjad andsid selle üle oma naabritele rumeenlastele. 5. juulil ületas olümpiatuli Rumeenia—Nõukogude Liidu riigipiiri. Linnades ja suuremates küldes saadab tõrvikukandjat aueskord. Aueskordis on alati 22 jooksjat. On ju Moskva olümpiamängud 22. kaasaegsed olümpiamängud.

Kes ei ihaldaks kanda olümpiatuld! Meie maal korraldati palju võistlusi, kus selgitati olümpiatule kandjad ja selle saatjad. Õiguse ja au tuld kanda ja saata said parimad sportlased, eelmiste olümpiamängude medaliomanikud, ka pioneeride spordimängude võitjad. Jooksjale tõrvikukandjale jääb sellest elamuslikust sündmusest mälestuseks tõrvik, milles põles olümpiamängude sünnilinnas süüdatud tuli. Tallinna tuuakse olümpiatuli Moskvast rongi «Estonia» erivagunis. Balti jaamas võtavad tule vastu meie sportlased ja viivad edasi Piritas olümpiakeskusesse.

ELJU MARDI

MILLEGA PÜÜDA TUULT?

Pildistanud ARVO VIILUP

«Võib ju püüda lohega, tuuleraataga. Aga parem siiski purjega,» arvavad Tõnu ja Toomas Tõniste. Oma «Optimistide» purjega on kaksikvennad juba kolm suve tuult taga ajanud. Mis kunst see purjetamine ikka on? Muudkui hüppa paati, küll tuul lükkab, mõtleb ehk nii mõnigi. Toomas ja Tõnu teavad: tuul aitab ainult seda, kes tuult tunneb, tabab ära pisimagi tuulemuutuse ja selle järgi purje sätib. Iga purjetaja on omal nahal tunda saanud, et väikseimgi tasakaalukaotus või vale liigutus lõpetab paadisõidu suplusena. Paat ja tuul vajavad kõigepealt mõistmist, alles siis jõudu. Tõnu on senini kolm korda oma alusega ümber läinud, Toomas aga veel mitte kordagi. Tema on paati ise ümber ajanud. Purjetaja peab ju oskama paadi jälle püsti upitada. Ja oskused tulevad ikka läbi katsumuste.

«Optimistiga» sõitja peab parasjagu optimist — julge, elurõõmus — ka olema. Tõnu ja Toomas käisid kolmandas klassis, kui nad esimest korda paati istusid. Algul kippus istumine hoopis pikutamise olema. Treener Milvi Martin lükkas alused kaldast lahti, aga poisid ei julgenud liigutada. Hirm ümbermineku ees paisus nii suureks. Talvel sai meretarkusi küll õpitud, treeneri iga sõna üles kirjutatud. Kuid üks asi on meretarkusi teada, teine asi neid oskuslikult kasutada. Tõnu arvab nüüd, et kõige paremini tuleb merel toime siis, kui teooriat õppides kujutad end paadis istuvat. Nii jääb paremini meelde ning merel hakkavad pea ja käed ühel nõul tegutsema.

Purjepaat meeldibki poistele eelkõige sellepärast, et siin jõud ei loe. Võidab osavam, taibukam ja tähelepanelikum. Loomulikult peab õnne ka olema. Tooma ja Tõnu suved on möödunudki paadis. Ikka üks käsi roolipinnil, teine valmis purje sätima; üks silm purjel, teine kaaslaste paate jälgimas. Senini on kaksikud tublit sõitu teinud. Märtsikuus peeti Sevastopoolis Musta mere Punalaevastiku regatt. Kuigi paadid jäid hiljaks ja viie sõidu asemel jõuti teha ainult neli, tuli Tõnu esimeseks ja Toomas jäi seekord kümnendaks.

Nelikümmend osavamat «Optimistil» purjetajat osalevad olümpiaregati avapidustustel. Kaks neist on päris ühte nägu ja ühepikkust poissi. Need ongi Tõnu ja Toomas.

VIIVI VARIKSAAR

MAIMU LINNAMÄGI

Mari marjapeenar

Meie Maril oli aias
väike marjapeenar.
Kuigi Mari oli maias,
väike marjapeenar
rohtu kasvas. Kastmist tahtis
väike marjapeenar.
Etteheitvalt Mari vahtis
väike marjapeenar.
Haris Mari usinasti
väikest marjapeenart.
Kitkus rohtu, kastis hästi
väikest marjapeenart.

Esmalt kandis valgeid õisi
väike marjapeenar.
Rohelisi marju täis siis
väike marjapeenar.
Aga viimaks, seda imet
väiksel marjapeenral!
Maasikad nüüd punas nimelt
väiksel marjapeenral!
«Mari, Mari!» hüüdis aias
väike marjapeenar,
«tule nüüd ja ole maias
väiksel marjapeenral!»

Illustreerinud LEILI MOOR

VILLU KANGUR

●
kiisu on kirju ja Muki on must
mõlemad mõnusat värvi on just
mõlemad mõnusat värvi ja paid
mõlemad pelgavad Marti ja Maid

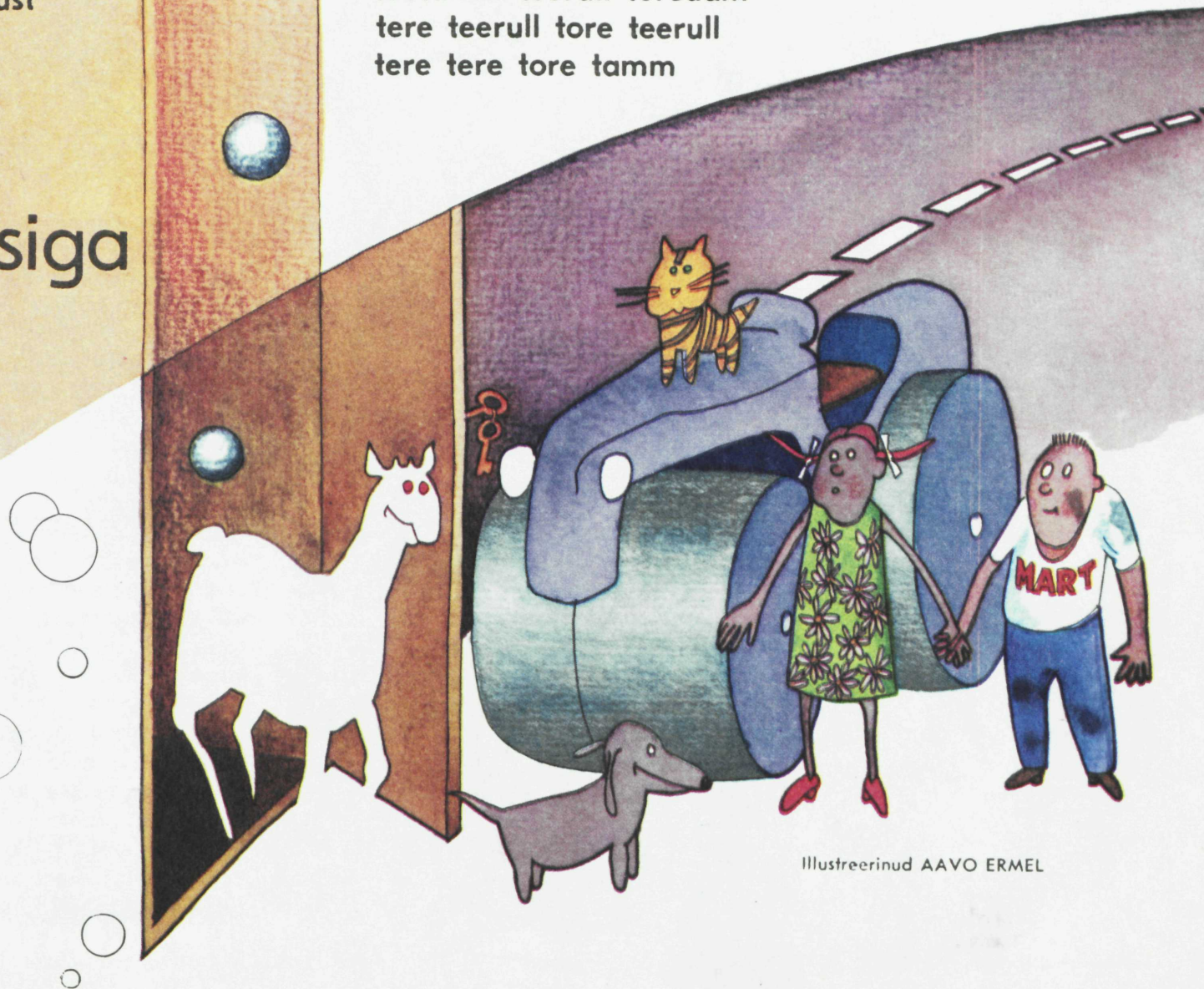
Mart see on kirju Mai see on must
mõlemad murjani moodi on just
mõlemad murjani moodi ja paid
kes siis on paimad aru kas said

Muinaslugu musiga

kitsetall käib kipsat-kapsat
seinakapis suisa sala
unenägudest on napsat
päeva kõige parem pala
hallist hundist hellast utest
ühel kõht täis kaikaid kive
teine tuleb raamatutest
laste juurde kui on pime
sängi serva alla sooja
poeb ja poistelt palub musi
aga tüdrukuilt oh looja
lunib välja luuletusi

●
tere teerull tore teerull
rauast rattad raske samm
tere teerull tore teerull
rulli lastele üks tamm

tee tamm teerull teetamm teerull
teetamm teerull toredam
tere teerull tore teerull
tere tere tore tamm

Illustreerinud AAVO ERMEL

Spordimuinasjutt ehk

VAATA VAREST!

Ühel isal oli kolm poega. Kaks vanemat poega olid tursked ja tugevad. Tõtsid nad kangi, keerutasid ketast või tõukasid kuuli — keegi ei saanud nende vastu. Võistlustelt tõid vanemad vennad koju uhkeid auhindu — kristallist karikaid ja kullast kaelarahasid. Isa ei jõudnud vanemaid poegi ära kiita.

Nooremal pojalt, pesamunal, samuti isu isalt kiita saada, noorem vend ka sportima. Ainult et keerutas ta ketast või tõukas kuuli, ikka teistest kehvemini. Nooremal pojalt meel kurb, läks metsa kuuse alla nukrutsema. Varsti lendas puu otsa kaks varest. Hakkasid inimkeeli rääkima.

«Kui palju siis nüüd ka kõrgust hüpatakse?» küsib üks.

«Kaks meetrit ikka,» teadis teine. «Aga kes taipaks kingsepalt vedrukingad tellida, võiks ka kolm hüpata.»

Kui varesed minema lendasid, jooksis noorem vend kiiresti kingsepa juurde, laskis endale vedrukingad teha. Kingad käes, läks kuue kuningriigi spordimängudele. Laseb seal lati kõrguseks ühe meetri panna — vuhh! üle. Kaks meetrit — vuhh! üle. Kolm meetrit — kolme meetrit ei saanud proovida. Kohtumehed-möödumehed märkasid, mis hüppajal jalas, pistsid kisama. Vedrukingad olla kõvasti ära keelatud. Noorem vennas aeti spordiplatsilt häbiga minema.

Noorem vend lonkis kurvalt koju, läks metsa kuuse alla nukrutsema. Varsti varesed jälle kohal.

«Kui kiiresti nüüd ka joostakse?» küsib üks.

«Oi, kiiresti, väga kiiresti,» vastab teine. «Aga kui keegi teaks maltspuumarju keele alla panna, võiks ta veel kiiremini joosta.» Kui varesed ära lendasid, tuli noorem vend kuuse alt välja, noppis tasku maltspuumarju täis ja ruttas tagasi kuue kuningriigi mängudele. Parajasti oli keskmise maa jooks pihta hakkamas. Noorem vend pistis maltspuumarju keele alla, jättis kaks tükki veel tagavaraks rusikasse ja andis koos teistega jalgadele valu. Jooksevad, jooksevad — noorem vend tunneb, et väsimus kallal. Torkab maltspuumarja keele alla, kohe uut jõudu juures. Noorem vennas natukese ajaga hulk maad teistest ees. Viskab kolmanda marja suhu — jalad käiks nagu iseenesest. Hoog nii kange, et ei saa enam pidama. Jookseb ühe ringi veel otsa sellele, mis vaja oli.

Nüüd on kullast kaelaraha käes, mõtleb noorem vend rõõmuga. Aga arstid-tohtrid teist meelt, krapsavad mehe kinni, uurivad verd ja kuulavad südant. Ja muudkui võõras keeles kurjasti hurjutama: DOPING ja DOPING.

Noorem vennas oma maltspuumarjadega jälle seaduste vastu eksinud, aurahast ei juttugi.

Läheb noorem vennas kurvalt koju, vaatab, varesed tuttava kuuse otsas. Nooremal vennal süda täis, löikab võsast paraja piigi, võtab hoogu ja kus virutab. Ainult siht natuke viltu võetud, ei taba üht, ei löö teist lindu. Peletab kõigest varesed kuuse otsast tamme otsa. Noorem vennas toob piigi ära, viskab teist korda. Piik lendab veelgi kaugemale, ainult varestele ei tee muud, kui ehmatab tamme tipust lepa latva. Sest päevast ei anna noorem vend hallkuubedele enam rahu. Kus aga märkab, piigiga pilduma. Pillub, pillub. Kuni ükskord kuninga õuetreener nägema juhtub. Õuetreeneril kohe selge, mida noorem vend pole ise taibanud. Vareste vastu sõdides nooremast vennast kange odaheitja kasvanud.

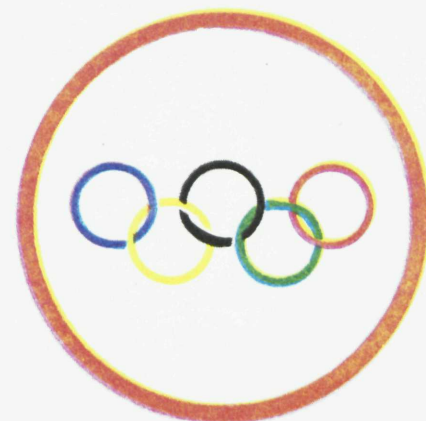
Varsti kuue kuningriigi mängud jälle käes. Esimesena läheb odaheide lahti. Noorema poja vastu ei saa keegi. Kuningatütar ise läheb nooremale pojale kuldraha kaela riputama.

Parajasti lendab vares üle mängumuru. Näeb ilusat kuningatütart, hüüab «kraaks!». Kuningatütar ehmub, langeb koos kuldrahaga noorema poja käte vahele.

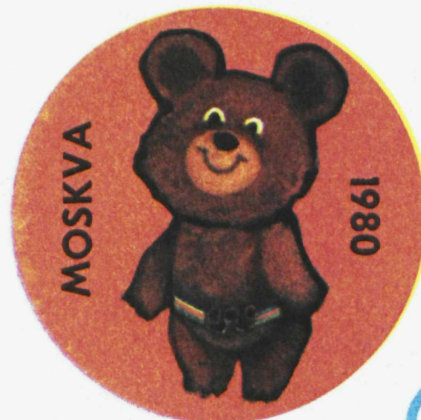
Raadiomehed oma mikrofoniga lähedal, tahavad teada, mis esimesel võidumehel ütelda.

«Vaata varest!» ütleb noorem poeg, aga kuningatütart enam lahti ei lase.

Niisugune muinaslugu saab ainult pulmadega lõppeda. Lõppeski.

OLÜMPIAMEDALID

Lõika kettad välja. Ühele poole on joonistatud olümpiamotilvid ja teisel pool on pildid neist purjekatest, millised võistlevad meie

olümpiaregatil. Nüüd võta värviline pael ja lõika see nii parajaks, et läheb vabalt üle pea. Ühepikkusi paelu tee

Joonistanud ENE PIKK

kolm. Kui oled otsustanud, kumma poole ketastel tahad pealmiseks jätta, hakka neid kokku liimima. Paela otsad jätta kahe ketta

vahele. Saad kolm medalit. Neid on vahva spordivõistlustel kaela riputada ja olümpiamängudest mälestusena alles hoida.

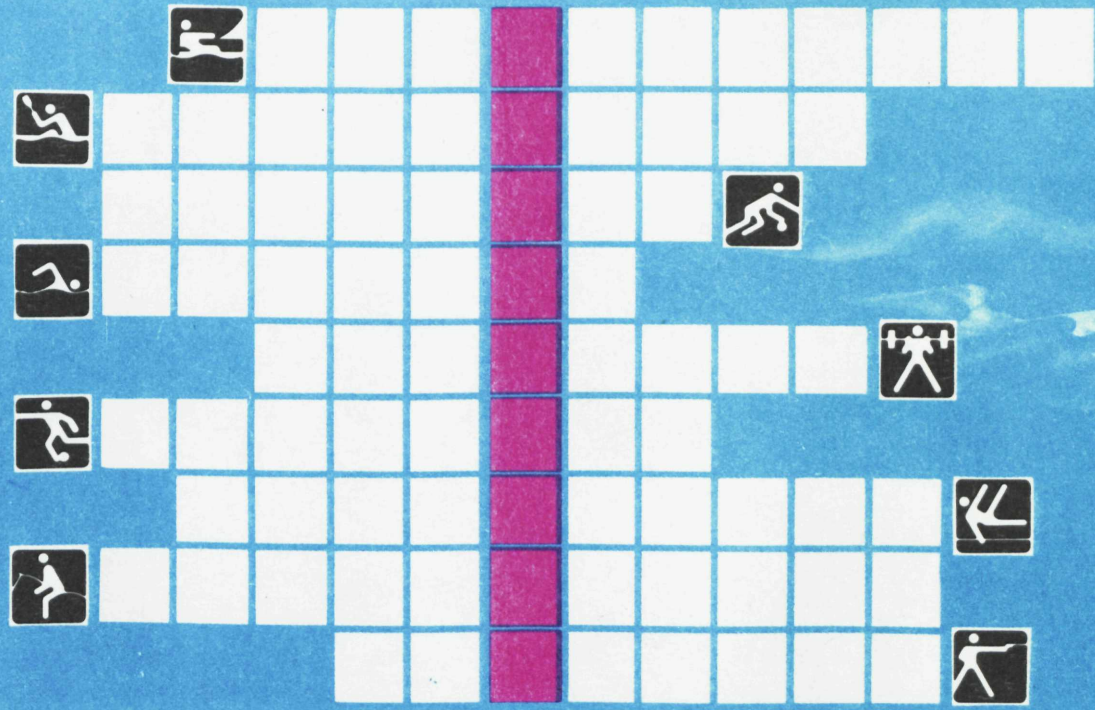
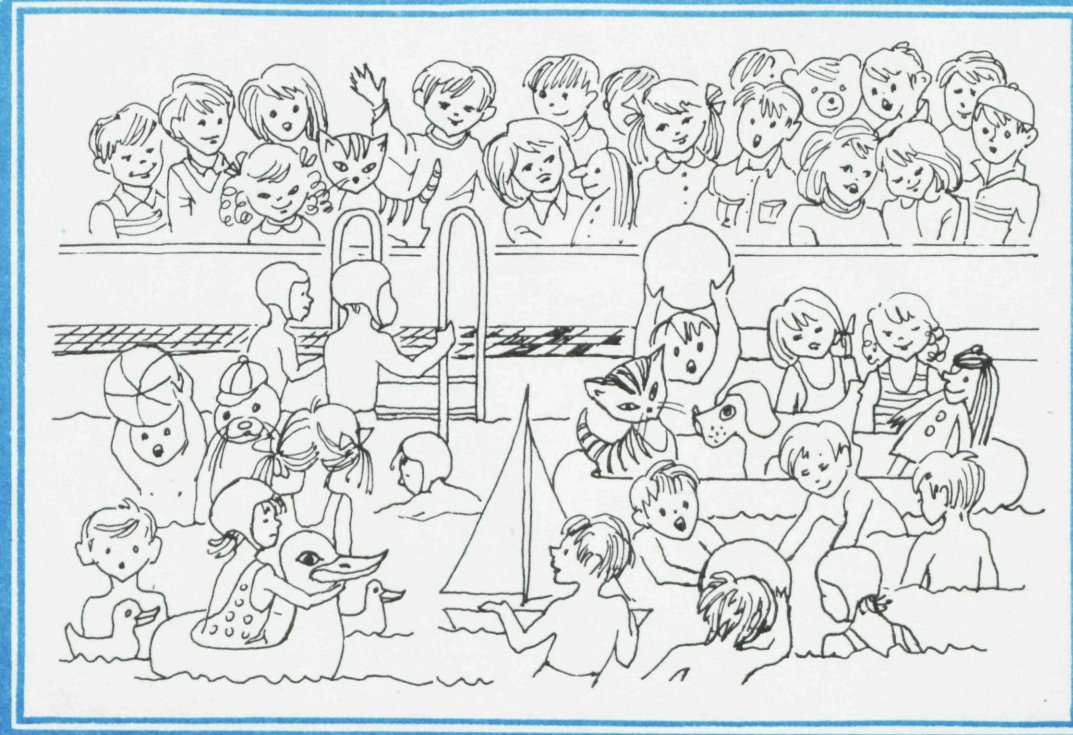

Pildistanud ARVO VIILUP

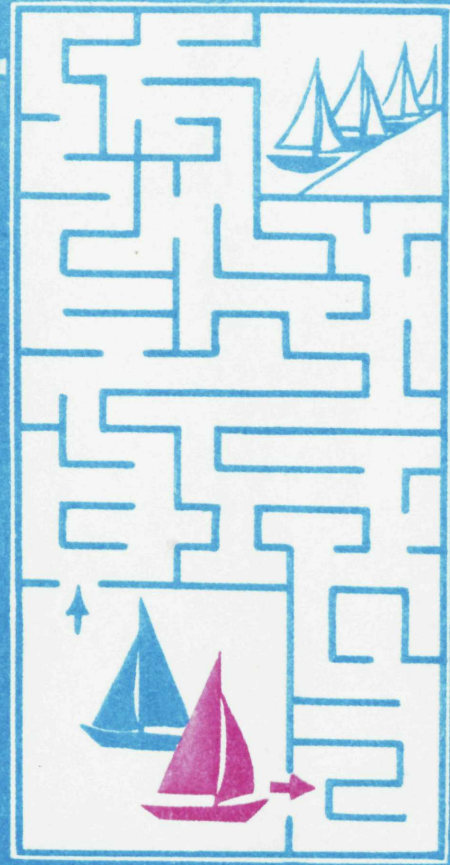
Purjeregatil on palju asjamehi. Isegi rohkem kui sportlasi, treenereid ja kohtunikke kokku. Abivägi on suur kas või sellepärast, et võistlejad ja võistluste korraldajad tahavad ju ka puhata, meelt lahutada. Et kõik kenasti laabuks, on asjameeste hulka arvatud ka sada kakskümmend noort liiklusinspektorit (nende hulgas viis poissi Leedumaaalt). Poisid on juba stardivalmis. Nad tunnevad olümpialinna, oskavad rivis sammuda, teavad peensusteni oma õigusi ja kohustusi. Nad on suutelised olümpiakülalisi juhatama ja vajaduse korral neid saatma. Osa poisse oskab ka võõrkeelt.

Noorte liiklusinspektorite peamine töö regati ajal on autoinspeksiooni töötajate abistamine liiklusohutuse tagamisel.

Pildil: noored liiklusinspektorid koos juhendaja, miilitsa-vanemleitnant Vello Kaldmäega.

KIRJUTA JOONISEL KUJUTATUD SPORDIALA NIMETUS RUUDUSTIKKU. PUNASTES RUUTUDES SAAD OLALT ALLA 1972. AASTA OLÜMPIAVÕITJA TOSTMISES.

MILLINE PURJEKAS JÕUAB SADAMASSE!

MISKA ON MOSKVA OLÜMPIAMÄNGUDE JA VIGRI PURJEREGATI MASKOTT — ÕNNETOOJA. LEIA NAD PILDILT!

Joonistanud KARIN NIINEPUU

ELKÜ Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 7 — 1980. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mard, H. Mänd, A. Piirma, J. Piriita, H. Piriita, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mard 681-495, vastutav sekretär J. Piriita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja H. Väli 681-400, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär 681-400.

Laduda antud 30. V 1980. Trükkida antud 24. VI 1980. Trükiarv 71 000. Ofsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2, 84. MB-04076. Tellimise nr. 1996. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel ASTA VENDER! joonistus «Tervitame sind, koduvabariiki!»

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200090. Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ 1996. Тираж 71 000.

OLÜMPIA · OLÜMPIA · OLÜMPIA

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

OLEME KEILA 2. LASTEPÄEVAKODU LAPSED JA ESINEME PURJEREGATI AJAL MEIE KÜLALISTELE.

Pildistanud ARVO VIILUP